

Alamat ng Pinya

Sa isang malayong pook ng lalawigan, nakatira ang maginang si Aling Osang at si Pina na kaisa-isang anak. Palibhasa'y bugtong na anak, hindi ito pinagagawa ng ina at sa halip siya ang nagtatrabaho ng lahat nang

gawaing bahay. Ang katuwiran ng ina ay "Maliit pa naman si Pina." Marahil ay paglumaki na ay gagawa rin siya. Kung kaya ang gawain ni Pina ay maglaro, maligo, magbihis at matulog. Si Pina ay lumaki sa layaw dahil na rin kay Aling Osang.

Nais na sana ng ina na turuan ang anak na gumawa, ngunit naging ugali na nito ang katamaran. Kaya sa malimit na pangyayari, hindi na mautusan ng ina ang anak, palibhasa'y ina kaya matiisin. Kung ayaw magtrabaho ng anak, siya na ang gumagawa.

Nagkasakit si Aling Osang, nagrereklamo na si Pina na

pagod na raw ito sa
paglilingkod sa ina.

Isang umaga, si Pina'y
nagluto at maghahain na
lamang ito ngunit hindi makita
ang sandok. "Saan kaya
naroroon ang sandok?" ang
sambit nito.

"Hanapin mo, naririyang lamang yan," ang sagot ng ina.

"Kanina pa nga ako hanap ng hanap e! Talagang wala!" sabi ng anak.

"Bakit ba hindi ka na lang magkaroon ng maraming mata nang makita mo ang hinahanap mo! Ito talagang anak ko, walang katiyaga-tiyaga."

"Marami naman kayong sinisermong pa" ang wika ng anak sabay panaog. Marahil ay hahanapin niya ang sandok sa silong at baka nahulog.

Lumipas ang mga oras ngunit hindi na nakabalik si Pina sa itaas. Nawala siya na parang bula na naglaho at walang nakakita sa kanya kahit kapitbahay. Ilang araw ang nakaraan sa tulong at awa ay gumaling na si Aling

Osang. Hinanap ng ina ang anak ngunit hindi na sila nagkita.

Isang araw, sa may bakuran ay nagwalis si Aling Osang. Laking gulat niya nang makita niya ang tumubong halaman malapit sa kanilang tarangkahan.

Inalagaan niya iyon at dinilig araw-araw. Di nagtagal at nagkaroon ng bunga. Napansin niya ito at tila maraming mata. Tuloy naalala niya ang sinabi niya sa kanyang anak na si Pina.

